

Homoszexualitás a Biblia tükrében

2013.10.01.

Suhai György

Egy katolikus szerzetes (Birtalan Zsolt, az Öt kenyér közösség volt vezetője) tanulmányt írt a homoszexualitás védelmében, a Bibliából próbálva igazolni annak mai gyakorlatát. Ennek elemzése következik az alábbiakban, a teljesség igénye nélkül, kizárólag a *Homoszexualitás a Bibliában* c. fejezetre reflektálva.

Forrás: <http://www.otkenyer.hu/val-eletet.php#3>

A szerzőtől vett idézetek végig idézőjelben szerepelnek.

Bibliaértelmezési alapelvek

„A mai kor és a kijelentés írásba foglalásának ideje különbözik egymástól. Ami akkor erkölcsi kérdés volt, ma nem feltétlenül az, és ami ma erkölcsi kérdés, az akkoriban fel sem merült. Napjaink demokratikus jogállamaiban bajosan tudnánk bármit kezdeni az olyan felszólítások szó szerinti értelmezésével, mint „Szolgák! Félelemmel és rettegéssel engedelmessédjétek földi uraitoknak” (Ef 6,5). Ellenben a Szentírás betűje nem fog bennünket útba igazítani az internet használatának etikai szabályai felől.”

*„Természetesen a hermeneutikus olvasat tud mit kezdeni a rabszolgaságról szóló szövegekkel, és talál kinyilatkoztatott választ az internetre vonatkozóan is. **Ehhez azonban alkalmaznia kell a biblikus teológia által megfogalmazott irányelveket.**”*

Így van!

“A tudományos igényű szövegelemzéshez először is ismerni kell a helyszínt, időpontot, történelmi és társadalmi szituációt, amikor a szöveg keletkezett. Továbbá tisztában kell lennünk a szerző eredeti szándékával, valamint azoknak kilétével, akiknek a szöveg eredetileg íródott. Fel kell ismernünk az adott szöveg irodalmi műfaját, amelyet három tényező határoz meg: a tartalom, a forma és az ún. Sitz im Leben. Ez utóbbi életbe ágyazódást, „apropót”, sajátos szituációt jelent.

Rövidebb szövegrész (egy mondat, akár egyetlen szó) elemzésénél vizsgálunk kell, hogy az milyen módon integrálódik egy nagyobb szövegegységbe; ez utóbbinál arra kell figyelniünk, miként viszonyul amaz az adott szentírás könyv egészéhez.”

Ez is nagyon jó! Valóban ezek a biblikus szövegértelmezés legfontosabb kritériumai/kellékei, melyek megóvnak bennünket az önkényes, szubjektívizált értelmezétől. Eddig teljesen egyetérték vele és én is ezekhez az alapelvekhez igyekszem tartani magam a szerző által felsorolt igeversék magyarázatánál.

„Tekintettel kell lennünk Isten pedagógiájára, a kijelentés fokozatosságára. Isten egyre több és több dolgot tárt fel magából az emberek előtt, figyelembe véve, hogy az éppen

megszólítottak milyen intellektuális és műveltségi szinten álltak. Ezért az időben régebbi szövegeket mindig az újabban keletkezettek fényében kell vizsgálnunk; végső soron pedig a legrégebbi ószövetségi részletet is a kijelentés teljességéhez, Jézus Krisztushoz viszonyítva kell értelmeznünk.”

Igen, valóban minden részlet Jézus Krisztusra nézve értelmezendő. de az újabb szövegek megértéséhez is elengedhetetlenül szükséges a korábbi szövegek ismerete, melyekre az újabb szövegek épülnek.

„A „homoszexuális” műszót, amint már írtuk, XIX. század végén alkotta meg egy magyar író. A kifejezés a szexuális orientációnak egy fajtáját jelöli, függetlenül attól, hogy ez magában a viselkedésben megnyilvánul-e. Azaz a homoszexualitás csupán másodsorban aktus, elsősorban hajlam, amely vagy manifesztálódik konkrét kapcsolatban, vagy nem. E felismerés az újkor terméke. Korábban csak az erkölcsstan és a büntetőjog foglalkozott a témával, és a pusztá ténynél nem látott tovább: „X férfi fajtalankodott Y férfival” – és ezt megfelelően szankcionálni kell. (Szankcionálták is: megkövezéssel, élve eltemetéssel és ezer más módon.)”

Úgy gondolom, nem lehet perdöntő az a bibliértelmezésben, hogy korunk milyen új „jelzővel” illet egy a Bibliában is fellelhető jelenséget. Amit ma „hajlam”-nak nevezünk, arra a Biblia a kísértésnek, vagy a szív szándékának, vagy egyszerűen kívánságnak nevez. A bálványimádást a mai pszichológia függőségnek, a bűnt pedig sok esetben devianciának vagy begetségnek „bélyegzi”. Lehet új fogalmakkal előállni, hogy tudományosan hangozzék egy a Biblia által is említett viselkedésforma vagy kísértés vagy bűn vagy bálványimádás, de az új fogalmak alkotása mindezek lényegén nem változtat.

*„a XX. század második felére pszichológiai közhely lett: az eseti homoszexuális cselekedetek **háttérben biológiai és/vagy pszichológiai predispozíció áll.** Az ekképp cselekvők igénye pedig nemcsak a „szodomita perverz aktus” ismételt és megátalkodott elkövetésére irányul, hanem a szeretetre, elkötelezettségre és hűséges párkapcsolatra is.”*

Újabb kiváló példája ez a modern kori fogalomalkotásnak. Ha úgy tetszik, nevezhetjük az *eredendő bűnt* biológiai és/vagy pszichológiai predispozíciónak is, hiszen a bűneset a teljes embert és az egész teremtett világot eltorzította és megrontotta, tehát mind testileg, mind lelkileg, mind pedig a minket körülvevő világ/környezet hatásait tekintve predisponáltakká váltunk a bűnre. Ez minden emberre egyaránt igaz. Ebből a „predispozícióból” egyedül Isten képes bennünket felszabadítani, mely szabadulásra a maga teljességében majd csak Jézus Krisztus második eljövetelekor kerül majd sor. Ennek a szabadulásnak részleges megtapasztalását már most átélhetjük azáltal, hogy Jézus Krisztusba és az ő erejébe vetjük bizalmunkat. De amíg ebben a biológiai (bűneset utáni) testben élünk a bűnre való „predispozíciók” mindvégig megmarad (a test a lélek ellen tusakodik). Valaki ezt sokkal intenzívebben érzi és valakinek az életében ez látványosabban nyilvánul meg, mint másokéban. Isten ennek ellenére mégsem mentesít bennünket a döntésünk és cselekedeteink felelőssége alól, ti. hogy a bűnös predispozíciókat követjük-e vagy sem. Ha Benne bízunk és az Ő evangéliumának és az Ő Lelkének erejéből élünk, akkor győzni fogunk a „predispozíciók” felett (2 Kor 2:14!), ha azonban magunkra nézünk egészen biztosan elbukunk és be fogjuk adni a derekunkat a testi/óemberi/bűn által megrontott természetünknek.

A „predispozíciók” egy másik bibliai fogalommal is megfeleltethetjük. Nagyon sok szó esik a „szívről” és a szív indulatáról, romlottságáról mind az ÓSZ-, mind az ÚSZ-ben. A

legvilágosabban az 1 Móz 8:21-ben fejt ki Isten a bűneset után élő ember „pszichológiai predispozícióját”: „az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva.” Ebből a predispozícióból pedig csakis negatív cselekedetek, bűnök következhetnek. (vö. Péld 4:23)

Jézus is világossá teszi ezt az összefüggést a predispozíciónk (szívbeli állapotunk, orientáltságunk) és a cselekedeteink között: **Mt 15:19** Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanubizonyságok, káromlások. (vö. Mt 12:35).

„A Bibliában nemcsak a szexuális orientáció fogalma ismeretlen, hanem maga a „szexuális etika” is idegen mind az Ó-, mind az Újszövetség gondolatvilágától.”

Ezen nem is szabadna meglepődnünk, hisz ezek a fogalmak újkori kreálmányok. A kérdés nyilvánvalóan nem is a modern fogalmak megléte a Bibliában, hanem a fogalmak mögötti *tartalom* és az általuk leírt *jelenségeké*. A Bibliában ugyanúgy ismeretlen pl. a „depresszió” modern kori fogalma, de nem annak jelensége. Ha például egy pszichológus elolvassa Illés próféta életének azon epizódját, mely a Karmel-hegyi ítélet után játszódik (1Kir 19), akkor bizonyára azt fogja mondani (jogosan), hogy Illés „depressziós” volt. Nem szabad tehát összekevernünk a fogalmakat a jelenségekkel.

Ha a szerző alaptézisét következetesen alkalmazzuk a Bibliára, akkor pl. Illés esetében azt kellene mondanunk, hogy mivel a bibliai korban nem volt ismeretes a depresszió *fogalma*, ezért a Bibliából nem nyerhetünk eligazítást a depresszió mai modern *jelenségével* kapcsolatban sem. Ez nyilvánvalóan nem igaz.

„Számos alkalommal történik elmarasztalás bizonyos szexuális visszaélések miatt, de a mózesi és páli szövegek egyaránt konkrét helyzetekre reflektálnak, konkrét bűnöket utasítanak el. Azonban sem a Törvény kazuisztikája, sem az apostoli bűnkatalógusok nem alkotnak diszkurzív módon megszerkesztett, koherens és teljességre törekvő rendszert. Természetesen a kijelentés egésze tartalmazza mindazt, ami az üdvösséghez szükséges. Ezért a teológus a Lélek vezetésével képes megalkotni egy krisztocentrikus, a szexualitást is felölelő etikát, amely utólag, ha kell, gazdagon illusztrálható igékkel. De a textusok pusztá összeollózásából ez az etika nem hozható létre.”

Ez egy lényeges megállapítás, mellyel a szerző az egyes, konkrét Igehelyek jelentőségét próbálja csökkenteni a Kijelentés egészének hangsúlyozásával. Ez azonban fából vaskariká. Hiszen nyilvánvaló, hogy egy adott etikai kérdés vizsgálatánál a kijelentés egészét kell vizsgálnunk, de azon belül különös tekintettel kell lennünk azokra a konkrét igehelyekre, amelyek az adott etikai kérdéstről szólnak vagy azokhoz valamilyen szinten kapcsolódnak. Tehát a kijelentés egészének vizsgálatakor nem a konkrét igehelyek *vizsgálatától függetlenül* jutunk el valamilyen etikai álláspont megfogalmazására (ahogy ezt a szerző sugallja), amit aztán utólag, *ha kell*, konkrét igékkel is illusztrálhatunk, hisz akkor ez az álláspont nem is a Kijelentésre épülne! Arra valóban vigyáznunk kell, hogy a vizsgált igéket ne a szöveggörnyezetükből kiragadva vizsgáljuk és hogy valóban a teljes Szentírást tartsuk szem előtt (tehát az összes vonatkozó igehelyet vizsgáljuk és ne csemegézzünk kedvünkre közülük).

„Semmilyen alapunk nincs annak elgondolására, hogy az ókori Kelet társadalmaiban a homoszexuálisok részaránya a népesség egészéhez képest szignifikánsan magasabb lett volna, mint napjainkban.”

Ezt nehéz igazolni és cáfolni is, mert tudomásom szerint nem áll rendelkezésünkre az összes ókori keleti társadalom népeségi statisztikája, mely alapján ilyen magabiztos kijelentéseket lehetne tennünk. Vagy, a cikk írójának meg kellene neveznie azokat a forrásokat, melyre ezen kijelentése épül.

Nézzük akkor a konkrét igehek magyarázatát

a) Szodoma bűne (Gen 19,1–11, vö. Bír 19,22–30 magyarázata)

„Szodoma pusztulását a Szentírás számos más helye hozza példának Isten ítéletére. De e szövegek még csak nem is utalnak homoszexualitásra. Ezékiel a gögöt, a telhetetlenséget, az önteltséget és az elbizakodottságot rója fel nekik bűnül (16,48–50). A 2. Péter-levél a szodomaiak bűnét mint az „elvetemültek kicsapongó viselkedése” említi. A görög szavakat (atheszmosz, aszelgeia) pontosan fordították: elvetemültséget és kicsapongást jelentenek, **amibe minden belefér: a szexuális bűnök nem jobban, mint bármi más, ami rossz.** Júdás levelében (1,7) „idegen test utáni kívánság” szerepel. Az itt használt heterosz melléknév sem utal homoszexualitásra.”

Az Ez 16:50-ben a תוֹעֵבָה (tóéba, förtelmesség, útalatosság) szó szerepel, mely utalhat homoszexualitásra is. pl. a 3 Móz 18:22; 20:13 (ld. lent).

3 Móz 18:22 Férfiúval ne hálj úgy, mint asszonynyal hálnak; útalatosság az.

Megj.: A Holladay Hebrew Lexicon-ban a következő áll: **s.thg abominable, detestable** (in cultic, then in moral & more genl. sense): — 1. for Egyptians to eat w. Hebrews [Gn 43₃₂](#); homosexual relations [Lv 18₂₂](#); unclean animals for food [Dt 14₃](#); — 2. spec., tó'ēbōt = foreign gods [Dt 32₁₆](#), sg. [Is 44₁₉](#); tó'ēbōt = detestable customs of foreign nations [1K 14₂₄](#); 'ammē tó'ēbōt [Ezr 9₁₄](#); — 3. set usage of Ez., e.g. tó'ābōt bēt yiśrā'ēl [Ez 6₁₁](#); — 4. **s.thg offensive, an offense** [Pr 24₉](#). (pg 388)

“A leírt szituációban a szodomiták **fő vétke** a vendégjog semmibe vétele volt, amelynek módja szinte esetleges. Ehhez vegyük hozzá az agressziót, s rögtön látszik, hogy a történet szexuális vonatkozása nem az orientációról szól, hanem a nemi erőszakról.”

Igen, de ezzel még nem igazolja, hogy nem homoszexualitásról volt szó, vagyis azonos neműek közötti nemi erőszakról. Mert azt nehezen tudom elképzelni, hogy csupán csak nők próbáltak volna meg nemi erőszakot elkövetni a férfi vendégeken...

„Milyen végkövetkeztetésekre juthatunk hát? A történet eredeti műfaját tekintve minden bizonnyal etiológiai (jelen állapotot a múltba vetített, valós vagy fiktív eseménnyel magyarázó) monda, amely a Holt-tenger kihalt pusztá vidékét a szodomaiak erkölcstelenségének büntetéseként mutatja be. Teológiai mondanivalója: Isten szentségével nem fér össze semmiféle bűn, gonoszság, önzés; az ilyesmit Isten nem hagyja válasz nélkül. **A bemutatott homoszexuális motívum esetleges, jelentős bűn viszont a vendégjog megsértése és az erőszakosság.**”

Annyira esetleges, hogy nagyon nehéz más bűnre gondolni a vendégek nemi összetétele és a megtévelyodott szodomaiak „hadd ismerjük őket!” (Gen 19:5, vö. 19:8) felkiáltása alapján. A szerző maga is elismeri, hogy „a héber szövegekben a „megismerni” annyit jelent, mint közöszlenni.” Több ismert korai zsidó írásmagyarázó is homoszexualitásként értelmezi a sodomaiak szexuális bűnét (Josephus, *Jewish Antiquities* 1.200-201; Philo, *On Abraham* 134-136; *Testament of Naphtali* 3.4). Az

1 Móz 19-ben olvasható incidens (csakúgy, mint a Bír 19) azzal a céllal lett lejegyezve, hogy érzékeltesse a sodomaik erkölcsi állapotát, mely züllöttség miatt Isten elpusztítja a várost. **Nehéz elképzelni, hogy Isten annyira súlyosnak, „jelentős bűnnek” látja a vendégjog megsértését, hogy ezért az egész várost kipusztítja.** Nem kétséges, hogy a vendégjog megsértése is az egyik összetevője volt a sodomaik bűnének a sok egyéb erőszakosság mellett, ám a szöveg figyelmes olvasása után nehéz lenne arra a következtetésre jutni, hogy a „bemutatott homoszexuális motívum esetleges.”

„A Szentírás számos helyen utal Szodoma pusztulására mint az Isten előtt utálatos általános erkölcstelenség és szabadosság példájára, de soha nem mint a homoszexualitás elítélésére. Az elemzett szövegre hivatkozva tanítani, hogy a Biblia elítéli a homoszexualitást, teológiailag megalapoz(hat)atlan álláspont.”

Helyesebb talán úgy fogalmazni, hogy a Biblia nem emeli ki a homoszexualitást a megítélt szodomaik sokféle utálatossága közül. A hallgatás argumentumára hivatkozva egyszerűen nem állíthatjuk azt, hogy Szodoma pusztulása *nem a homoszexualitás elítélésére szolgáló példa* a Bibliában, hiszen a Biblia nem mondja egyetlen helyen se azt (a Szodoma pusztulását például állító , az Isten előtt utálatos általános erkölcstelenség és szabadosság elítélését hirdető igeversek közül), hogy „kivéve a homoszexualitást”. Vannak ugyanis Igék, melyek, mintha kifejezetten elítélnék az azonos neműek közti szexuális kapcsolatot, ld. a továbbiakat.

„b) Férfival ne hálj (Lev 18,22; 20,13 magyarázata)

„Férfival ne hálj úgy, ahogyan asszonnyal hálnak. Utálatosság az.

Ha valaki férfival hál úgy, ahogyan asszonnyal szoktak hálni, mivel utálatosságot követtek el mindketten, halállal lakoljanak, vérük rajtuk.”

„Mint már utaltunk rá korábban, ennek [Pentateuchos, Mózes öt könyve] közvetlen mózesi szerzőségét a hagyomány jó ideig nem vonta kétségbe. Amikor kezdetét vette a tudományos igényű bibliakutatás, bizonyították be, hogy az öt könyvben több száz év különbséggel keletkezett szövegek találhatók, és a lejegyzett szövegek mögött további, évszázadokra rúgó szájhagyományt szükséges föltételezni. A kutatók négy, viszonylag jól elkülöníthető forrásra leltek magában a szövegben, amelyek szétszórva köszönnek vissza az öt könyv különböző helyein, az utolsó redaktor szerkesztésének megfelelően. Egyéni stílusuk alapján mégis viszonylag nagy biztonsággal kimutatható, hogy a Pentateuchos egy adott részlete a négy hagyomány (Jahvista, Elohista, Deuteronomikus és Papi) melyikébe illeszkedik. A hozzánk időben legközelebb álló, azaz legkésőbb keletkezett szöveg Papi-írás (P). A vizsgált két vers e szöveghez tartozik.”

Ez a teória (forrás kritikai megközelítés) noha már megdőlt, a történelmi egyházak teológiáin mégis mindmáig ez az irány a meghatározó az ÓSZ oktatásánál. A lényeg, hogy Istenre különböző névvel hivatkozik a szentíró Mózes öt könyvében, mely a „tudósok” szerint különböző szerzőkre utal. Pl. ahol a héber szövegben Jahve neve szerepel, azok a szövegrészek egy ún. Jahvista szerzőre utalnak, aki kb. i.e. 950-ben jegyezhetette le az anyagát. Ahol Elohim-öt olvasunk, az egy Elohista szerzőre utal, aki 1 v. 2 évszázaddal később írhatott, az ún. papi forrás pedig i.e. 538-450 között keletkezhetett. Tehát mindegyik jóval Mózes után (i.e. 1400 körül). Ez azonban egy hamis, helytelen és tudománytalan feltételezés. Csak egyetlen vers hadd álljon itt példaként, melyben egyszerre szerepel a Jahve és az Elohim istennév is:

Genesis 2:4 Ez az égnek és a földnek eredete, a mikor teremtettek. Mikor az úr (Jahve) Isten (Elohim) a földet és az eget teremté,

Ha valakit részletesebben is érdekelnek Mózes öt könyve mózesi szerzősége mellett szóló érvek, az alábbi helyről letöltheti az erről szóló írást:

<http://bpbibliaiskola.hu/Content/docs/Mozesi%20szerzoseg.pdf>

“A P teljes egészében reakció; létrejötteinek elégséges logikai alapját a babiloni (szerfölkött látványos) vallásgyakorlatban találjuk meg, amely ellen a babiloni fogságban elindult papi mozgalom erőteljesen fellépett. A mozgalom – tehát a P szerzői és szerkesztői – nemes célja a zsidó nemzeti és vallási identitás megőrzése volt a fogság közepette, s ehhez az egyetlen eszköz maga a vallás volt. A P-nek a mózesi időkbe és az azt megelőző korokba visszavetített mondanivalója, hogy Izraelnek el kell határolódnia a pogányok bálványkultuszától, azoknak minden gyakorlatától; ezt Isten szentsége követeli meg.”

És ez mára már nem mérvadó? Ma nem kell elhatárolódnia Isten népének az őt körülvevő pogányok modern bálványkultuszaitól, melyek ugyanolyan veszélyt jelentenek Isten népére ma is, mint annak idején? Nem véletlenül mondja János apostol az első levele végén:

1 John 5:21 Fiacskáim, oltalmazzátok meg magatokat a bálványoktól!

„Ha mai gondolkodásmóddal olvasunk bele a Leviticus [Móz 3. könyve] részét képező ún. Szentség törvényébe (17–26. fejezet), az a profán benyomásunk támadhat, hogy rendkívül gazdag fantáziával, betegesen túlfűtött erotomániával megírt szöveggel van dolgunk. **Ma mind erkölcsteológiánk, mind joggyakorlatunk lényegesen szemérmesebben fogalmaz.** Mi lehetett az oka, hogy Izraelben ennyit foglalkoztak a nemiséggel? A válasz itt is csak az lehet: mindez reakció. Az Izrael környéki népek vallásaiban az emberi lét két misztériuma, az **erősz és a thanatosz világa (tehát föld és ég)** olykor teljesen naturalisztikus módon volt összekötve.”

A szemérmesebb fogalmazás nem szexuális éhségünk csillapodásának tudható be, hanem a bűn megszelídítésére, tolerálására irányuló törekvésünknek, mely nagyon sokszor a fentiekben is látható ún. modern kori fogalomalkotásokban és bibliai jelenségek, fogalmak átnevezésében nyilvánul meg.

Egyébként a thanatosz „halált” jelent, nem eget, erősz „testi szerelmet”, nem földet. Nem tudom, ezt honnan vette...

„Az eddigiek alapján szinte szükségszerű, hogy kategorikus tilalom a Szentség törvényén mint önálló részen belül is szerepeljen. A női prostitúcióra vonatkozó explicit tilalmat meg is találjuk a Lev 19,29-ben.”

Leviticus 19:29 A te lányodat meg ne becstelenítsd, paráznaságra adván azt; hogy paráznává ne legyen a föld, és be ne teljék a föld fajtalansággal.

Ez lehet prostitúció, kenyérkereset céljából és vonatkozhat kultikus paráznaságra is. Mindkettő utálatos Isten előtt.

„A férfitprostitúcióra viszont első olvasatra nincs utalás. A második olvasat viszont felkínálja az egyetlen elképzelhető megoldást: a két vizsgált vers [Lev 18,22; 20,13] valójában nem más, mint a kultikus férfitprostitúció elleni tiltakozás. S mivel a prostitúció nem egyenlő a homoszexualitással, e szövegeket nem tekinthetjük a homoszexualitás általános elítélésének.”

Ez ad hominem (légből kapott) és meglehetősen nyakatekert érvnek tűnik számomra vagy egyszerűen nincs érthetően, logikusan kifejtve a szerző gondolatmenete. Második és harmadik olvasatra is egyszerűen arról van szó a Lev 18,22; 20,13-ban, hogy férfi nem hálhat úgy más férfival, ahogy asszonnyal hálnak, mert ez utálatosság önmagában is, meg kultikus keretek között is. Ez olyan, mintha a ne ölj parancsolatot úgy értelmeznénk, hogy az csak a kultikus értelemben vett emberáldozati szertartásokat tiltja, de nem általánosságban az emberölést.

Ezért egyéb esetekben az emberöléssel nincs semmi gond. Vagy a ne lopj csak kultikus keretek között számít bűnnek, egyébként nem olyan nagy baj.

A prostitúció valóban nem egyenlő a homoszexualitással, ezért fontos látnunk azt, hogy magát a homoszexualitást tiltják a fenti Igék függetlenül attól, hogy kultuszon belül vagy egyéni életében gyakorolta azt valaki. És pont azért utálatosság ez az Úr szemében, mert a szexualitást egy férfi és egy nő között, a házasság szövetségének keretein belülrre tervezte. Mindennemű szexualitás, amelyet ezen a kontextuson kívül él meg valaki (függetlenül annak formájától), ellentmond Isten eredeti tervének és ezért az bűn (paráznaság) és utálatos Őelőtte. Ezen nincs mit finomítani. Az csupán a bűn súlyosságát növeli, hogy ezt a bűnt kultikus szertartás részeként gyakorolja valaki. Ez kb. olyan, mintha valaki az Úr asztalán szeretkezne egy nővel (aki nem a felesége) vagy férfival, istentisztelet közben. Ez igen förtelmes volna, de nem önmagában azért, mert az Úr asztalán követte el mindezt és istentisztelet közben, hanem azért is, mert nem a házastársával szeretkezett és ezért paráznaságot követett el. Az csak tovább súlyosbítja a bűnét, hogy mindezt ráadásul az Úr asztalán tette.

*„Másik, az előzőt nem kizáró, hanem kiegészítő szemponthoz jutunk a kontextus más irányú vizsgálatával. Ehhez kísérletképpen **tegyük fel, hogy szövegünk mégis elvi elítélése a férfi homoszexuális kapcsolatnak.** A tárgyalt versekben ugyanis kifejezetten és kizárólag férfiakról van szó. Ugyanakkor a priori tudjuk, hogy **morálisan férfi és női homoszexualitás között nem lehet különbség,** legyen az ítélet akár felmentő, akár elítélő. Ezért **joggal várjuk, hogy találjunk valamilyen reflexiót a lesbikus kapcsolatokra,** még ha ez az elnevezés ismeretlen volt is Izraelben (noha időben már Szapphó kora után vagyunk). Azt feltételezni, hogy női homoszexualitás ne fordult volna elő az ókori Keleten, antropológiai nonszensz. Azt állítani pedig, hogy a Törvény nem foglalkozik külön a nők szexuális életével, tárgyi tévedés: a Lev 20,15 elítéli és halállal bünteti azt a férfit, aki állattal közösül. A következő vers külön mondja ki ugyanezt az ítéletet arra az esetre, ha egy nő közösül állattal. Tehát a Tóra igenis érinti és szabályozza a nők szexuális magatartását. Ilyen szinten nincs különbségtétel a két nem között. **Mégis, a női homoszexualitásra vonatkozó utalás nincs a Szentség törvényében. Mi több, az egész Ószövetségben. Ebből viszont következik, hogy azon textusok, amelyek látszólag a férfiak homoszexualitása felett törnek pálcát, valójában – morális tartalmukat tekintve – másról szólnak.**”*

Ez megint a hallgatás argumentumának nem meggyőző alkalmazása. Egyáltalán nem ez az egyetlen logikus következtetés. Ennyi erővel arra is következtethetnénk, hogy ha a férfiakra igaz ez a tilalom, akkor bizonyára a nőkre is igaz, de valamiért ezt nem emeli ki külön a Szentíró. Például azért mert ez lehet, hogy jellemzően inkább a férfiak „szokása” volt, míg az állattal való közösülést a nők és a férfiak ugyanolyan „előszeretettel” gyakorolták. De ha ez nem is lenne helyes következtetés, akkor sem következik a bizonyíték meg nem létéből (nincs említés lesbikusság tiltásáról), hogy a férfiak egymással való nemi kapcsolatának tiltását kimondó fenti Igék valami másra vonatkoznak, mint a homoszexualitás (férfiak közti nemi aktus) tiltására. Ez egyszerűen nem következetes érvelés.

„A keresztyénségben, ahol „nincs férfi, sem nő” (Gal 3,28) a szexualitás elvileg visszakaphatja az őt megillető méltóságot, és két egyenrangú személy kölcsönös, egymás megbecsülésére és tiszteletére alapozott szeretetkapcsolatának testi megjelenítésévé válhat. Ha a társadalom nem a „férfi = ember; nő = eszköz” képlet szerint osztja ki a nemi szerepeket, a nemi aktus elveszti birtokbavétel jellegét, és a „tárggyá alázás” bűne nem áll fönn. Ezen az alapon tehát a férfival való

közösülés tilalmát ugyanúgy korhoz kötött tanításnak kell tekintenünk, mint a rabszolgaságra vonatkozó rendelkezéseket.”

A szerző elköveti azt a súlyos hibát, amitől olvasóit óvja: kiragadja a Gal 3:28-at annak eredeti szövegkörnyezetéből. Pál nem a nemek közti különbségek megszűnéséről beszél általánosságban! Senki sem veszíti el a nemét, amikor megtér Krisztushoz! Nem tűnnek el a nemi különbségek (ld. Ef 5:22:33). Pál a Gal 3-ban azt hangsúlyozza, hogy az Isten előtti igazság, vagyis a *Jézus Krisztusban nyert megigazulás szempontjából* nincs különbség a férfi és a nő között! Isten nemre való tekintet nélkül, egyedül a Jézusba vetett hit által ingyen adja az ő kegyelmét mindenkinek.

Ezen kívül itt a fogalmak súlyos összekeveréséről van szó. Isten a szexualitást nem csupán két egyenrangú személy, hanem egészen konkrétan **egy házassági szövetségben élő férfi és egy nő** kölcsönös, egymás megbecsülésére és tiszteletére alapozott szeretetkapcsolatának testi megjelenítésének szánta. „ragaszkodik feleségéhez és lesznek ketten egy testté” (1Móz 2:24); „De a parázñaság miatt [elkerülése végett] minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje. A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképpen a feleség is a férjének. A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.” (1 Kor 7:2-4)

(Megj.: Az hogy csupán két egyenrangú személyt említ, ismét ugyanazt a hibát követi el a cikk írója, ami ellen bennünket, olvasókat óv: mai fogalmak beleolvasása az ókori bibliai szövegbe. Éppen hogy ma akarják sok országban úgy definiálni a házasságot, hogy az csupán két döntésképes személy kölcsönös elismerésen alapuló konszenzusa, pl. USA.)

Az valóban nem volt helyes és nem helyes ma sem, ha valaki egy birtokolható tárgyként tekint a házastársára. De ebből nem következik automatikusan az, hogy ha tehát én egyenrangú félként tekintek a társamra, akkor minden rendben van és így már teljesen mindegy, hogy a társam férfi-e vagy nő. Lehet, hogy ellenkező neművel kötöttem házasságot, de tárgyá aláztam a társamat. Az is lehet, hogy azonos neművel létesíték szexuális kapcsolatot és a legnagyobb megbecsülésben tartjuk egymást. De ettől még maga a homoszexuális kapcsolat nem szűnik meg bűnnek lenni. Azért mert szeretetet és együttérzést tanusítok valaki iránt, akitől ellopom a pénztárcáját, mert rákényszerülök, a lopás még ugyanúgy bűn marad. Vagy megcsalom a feleségem és megbecsüléssel viseltetek az iránt, akivel megcsaltam, attól még parázñaságot követtem el. Nem sokkal később maga a cikk írója is állítja, hogy „Az ószövetségi jogrend azonban nem nézi a cselekvő állapotát, szándékát, kizárólag a végrehajtott tettet.” Ez részben igaz, de mégis vannak olyan enyhítő körülmények egy-egy bűn mérlegelésénél, melyek a büntetés súlyosságát befolyásolhatják, pl. szándékos v. véletlen bűncselekmény történt-e (ld. pl. 3Móz 5; 4Móz 35:11skk stb).

A szexualitás azáltal „kaphatja vissza az őt megillető méltóságot” a keresztyénségben, hogy azt végre Isten eredeti rendeltetésének megfelelően, a házasságon belül, az ellenkező nemű házastársammal gyakorolom és felhagyok a parázñaság minden egyéb formájával. A bűnesetnek köszönhetően ugyanis a szexualitás, mint minden egyéb jó ajándéka Istennek elvesztette az azt megillető méltóságot és annyira eltorzult, hogy már az azonos neműek közti szexuális kapcsolatot is elfogadhatónak próbáljuk tekinteni.

„E két tényt összevetve megértjük, hogy Izraelben szigorúan büntetendő volt minden ejakulációval végződő, de nem az utódnemzést szolgáló cselekedet. Mivel úgy vélték, hogy a „főlöleges” magömlésekkel egyre csökken az esélye annak, hogy a férfi életerős gyermeket legyen képes nemzeni, az ilyen aktusokat vallásos bűnnek tekintették Jahve személye ellen. Így adódik a harmadik

értelmezési lehetőség: férfiak homoszexuális aktusából érhetőleg nem születhet gyermek, közben mégis történik ejakuláció – tehát a homoszexuális kapcsolat bűn. Természetesen ez a törvény is csak akkor hatályos, ha igaznak hisszük az „elapadó férfierő” legendáját. És figyeljük meg: ezen értelmezés is kizárja a lesbikus kapcsolatokra való adaptációt.”

De nem az elapadó férfierő legendája miatt mondja bűnnek Isten a homoszexualitást. Ezt csak némelyek hozzák fel praktikus érvként a homoszexualitás ellen, de nem ez a perdöntő érv.

„Ki is kell egészíteni azzal a következtetéssel, hogy a szöveg szerzője azért tartja szükségesnek a módhatározóval való szűkítést, mert ismer olyan aktust, amikor is „férfi férfival hál”, de „nem úgy, ahogyan asszonnyal szoktak” – és nem csupán ismeri, hanem elismeri, és az ilyet nem tartja illegitimnek. Ha viszont nem egészségügyi, hanem keresztyén erkölcsi aspektusból közelítünk a kérdéshez, akkor azt találjuk, hogy a homoszexualitás megítélése nem függhet szexuális technikáktól. Ha bűn, akkor minden testhelyzetben az, ha pedig akad olyan eset, amikor nem bűn – ahogy jelen értelmezésünkben a módhatározó sejteti –, akkor egyetlen pozitívumában sem az. A tilalmat pedig éppúgy korhoz kötött óvintézkedésnek kell tekintenünk, mint például a sertéshús evésének tilalmát, ami azon az éghajlaton, jóval a hűtőszekrény feltalálása előtt teljesen indokolt volt.”

Ez nagyon erőltetett érvelés. Az „úgy, ahogyan asszonnyal szoktak” kitétel egyszerűen a közönsülésre utal, nem a hálási technikára. A sertéshússal kapcsolatos érvelés sem helyztálló, mert első sorban nem higiéniai okokból tiltotta meg Isten a sertéshús evését, hanem kultikus okokból. Nagyon jól tudjuk, hogy voltak, akik disznópásztorkodásból éltek ugyanabban az időben és nem tudjuk, hogy bármi bajuk lett volna a disznóhús evéséből, hűtőszekrény ide vagy oda (Mt 8:30-34). Ez ugyancsak egy későbbi tudományos felfedezés során keletkezett szempont anakronisztikus és önkényes beleolvasása az ókori bibliai szövegbe. A cikk írója egyszerűen abból a feltételezésből indul ki, hogy ez a későbbi tudományos megállapítás volt az eredeti, legfőbb oka a disznóhús evési tilalomnak. A mózesi előírásokban azonban egészen pontosan ez áll:

Leviticus 11:7-8 És a disznót, mert hasadt körmű ugyan és egészen ketté hasadt körme van, de nem kérödzik; tisztátalan ez néktek. ⁸ Ezeknek húsából ne egyetek, és holtestöket se illessétek; tisztátalanok ezek néktek.

Itt egyszerűen arról van szó, hogy mivel Isten kultikusan tisztátalan állatnak nyilvánítja a disznót (nem mondja azt, hogy azért, mert egészségtelen, vagy nem áll el sokáig a nagy melegben), ezért azt akár tudták volna hűteni, akár nem, nem szabadott enniük. Később Jézus/Isten, többek között, bizonyára a disznóhús evésének tilalmát is eltörli a Mt 7:19-ben, vö. Apcsel 10:15.

Arról nem is beszélve, hogy más, tisztának mondott állatok evése/tárolása is okozhatott higiéniai problémát, ha hűtés nélkül tárolták azok húsát.

„Ettől függetlenül azonban nem érdemtelen tételesen felsorolni, hogy az izraelita jog témánkon kívül milyen tetteket minősített „mót jumát”-tal [halálnak halálával haljon meg]: gyilkosság, bálványimádás, istenkáromlás, a szombat megszegése, varázslás, halottidézés, kultikus vétségek, súlyos vétség a szülői tisztelet ellen, házasságtörés; állattal, mostohalánnyal, mennyel, anyóssal, lánytestvérrel való nemi érintkezés, emberrablás. Ezek között akadnak olyan események (pl. az ünnepnap megszegése), amelyeket a mai keresztyén etika – bizonyos külső körülmények fennállása esetén – nemhogy súlyos, de semmilyen bűnnek sem tekint... Mindezzel arra szerettünk volna rámutatni – fenntartva a teljes Ó- és Újszövetség sugalmazottságába vetett hitet –, hogy a korabeli szokásjog nem kezelhető kritika nélkül az örökérvényű isteni kijelentés elidegeníthetetlen, a mai keresztyén embert is szükségszerűen kötelező részeként. A fundamentalisták e következtetést nyilván

élből elutasítják. Ugyanakkor érdekes volna figyelemmel kíséreni, hogy a „mót jumat” kitévelt napjainkban vajon miként próbálnák – szó szerint – érvényesíteni. Másik lehetőségük persze, hogy kihátrálnak a halálos ítélet végrehajtására való kategorikus felszólítás mögöl. Akkor viszont exegetikai akrobatamutatvány a „mindent úgy kell érteni, ahogy le van írva” elvét a továbbiakban fenntartani.”

A homoszexualitást nem csupán az ÓSZ e fenti tanítása miatt tartjuk bűnnek, hanem mert az ÚSZ is megerősíti azt. A halálos büntetés ezen bűn súlyosságát jelzi. Az ÚSZ már nem mond ki halálos ítéletet a homoszexuálisok fölött, de továbbra is súlyos bűnnek nevezi azt sok más bűnnel együtt (1 Kor 6:9; 1 Tim 1:10, ld. lentebb), sőt azt is mondja, hogy akik ezt cselekszik, azok nem örökölhetik Isten országát, vagyis az örökéletüket kockáztatják azzal, ha kitartanak ebben a bűnben (1 Kor 6:8-9). Tehát ha ezen fenti, ÓSZ-i igék és azok szankciói nem is lennének, pusztán az ÚSZ alapján is világos eligazítást kaphatnánk arról, hogy hogyan tekint Isten a homoszexualitás gyakorlatban történő megélésére.

„Foglaljuk össze vizsgálódásunk eredményét. Az utolsó gondolatfutamat nem számítva négy értelmezési lehetőséget találtunk. Mit tiltott hát eredetileg a Leviticus-szöveg? A bálványimádó prostitúciót? A harcos megalázását? Esetleg a férfierő elpocsékolását? Vagy a kérlelhetetlen tiltás csupán higiéniai előírás volt? **Ahogy előrebocsátottuk: a válasz bizonytalan. De a bizonytalanság nem akadályozza annak, hogy föltegyük a kérdést: van-e elégséges teológiai alapunk arra, hogy ezt a két és félezer éves ószövetségi tilalmat egy az egyben átemeljük a keresztyén tanításba?**”

Nem kell átemelnünk, mert Pál ezt már megtette helyettünk, ld. a lenti Igék elemzését.

„Nincs – adódik a válasz az eddigiekből. Fölállítottunk több, egymást olykor csak részben fedő elméletet (izlés dolga, ki melyiket tartja a legmeggyőzőbbnek), s ha ezeknek csak egyike is igaz – s inntől kezdve a bizonyítás terhe az esetleges cáfolni kívánóknál van – akkor a két vizsgált idézetet nem tekinthetjük sem a homoszexuális hajlam megítélésének, sem a homoszexuális testi kapcsolat általános érvényű elítélésének.”

Ez az, amit messze nem sikerült a szerzőnek meggyőzően bizonyítania az ÓSZ-i Igék általa nyújtott értelmezésével.

Nézzük az ÚSZ-i Igék magyarázatát

A szerző Róma 1-hez fűzött kommentjei:

„E vélemény jelenik meg a Római levél vizsgált szövegében. Eszmefuttatásának logikai alanyai nem a homoszexuálisok, **hanem a bálványimádó pogányok**: mindazok, akik „a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négylábúak és csúszómászók képével”... Az pedig, hogy **azonos nemű személyek testi kapcsolata úgy is elképzelhető, hogy annak semmi köze nincs semmilyen kultikus tevékenységhez**, hanem az elkötelezett, érzelmi-egzisztenciális összetartozást jeleníti meg és teljesíti be – ez teljesen idegen az egész szövegekörnyezettől. Ennek beleolvasása a szövegbe merő anakronizmus.”

Azt felejt el, hogy ma is a bálványimádás az alapja minden bűnnek. Olyan, mintha azt sugallná a szerző, hogy ma az emerek már nem bálványimádók.

Pál apostol logikája szerint az azonos nemű személyek testi kapcsolata nem függetleníthető a bálványimádástól, sőt az a **bálványimádás** (az Istentől való elfordulás) **következménye**. Aki homoszexualitásban él (tehát Isten eredeti teremtési rendjét felruga), ugyanúgy a bálványimádásának köszönhetően teszi azt ma is, mint tették azt annak idején. És ebből a szempontból mindegy, hogy ezt erőszakosan művelték/művelik vagy érzelmi-egzisztenciális elköteleződés keretei között. Pál egyszerűen azért nem beszél erről az aspektusról (és ezért nem is kell semmi ilyet belelátnunk a szövegbe), mert nem ez döntötte el akkor sem és nem ez dönti el ma sem, hogy egy homoszexuális nemi aktus helyes-e Isten szemében vagy nem.

„A szöveg ugyanis a férfiakról szólva kifejezetten azokat marasztalja el, akik „elhagyták a női nemmel való természetes érintkezést”. Nem kell hozzá különösebb logikai absztrakció, hogy belássuk: elhagyni („afíemi”) csak azt a valamit lehet, ami valaha megvolt. Tehát ahhoz, hogy valaki el tudja hagyni az asszonnyal való éleést, az kell, hogy az illetőről elmondható legyen: korábban már élt asszonnyal – vagy legalábbis belső természete alapján erre nyitott. Az ilyen férfi pedig per definitionem heteroszexuális (maximum biszexuális), de semmi esetre sem homoszexuális.”

Ettől még a az azonos nemmel való „érintkezés” ugyanúgy nem helyes, függetlenül attól, hogy valaki homoszexuálisnak születik (feltéve, hogy valóban van ilyen), vagy élete során heteroszexuálisból homoszexuálissá válik. Hogy ki milyen úton módon jut el egy azonos neművel létesített szexuális kapcsolatra, az a tett mérlegelése szempontjából ugyanannyira lényegtelen, mint hogy valaki kleptomániásnak születik vagy fokozatosan, környezeti és egyéb hatásoknak köszönhetően válik azzá. A lopás így is, úgy is bűn.

„Összegzésül ugyanazt kell megállapítanunk, amit korábban az ószövetségi szövegekről: Pál apostol csakugyan tesz elítélő utalást homoerotikus cselekményekre. De e negatív vélemény elidegeníthetetlen attól a Sitz im Lebenről, amelyben megfogalmazódott. Kiterjesztése akár a homoszexuális hajlamra, akár elvi szinten a homoszexuális kapcsolatra mint olyanra, alapvető logikai és hermeneutikai hiba volna.”

Ez kb. olyan, mintha azt mondanám, hogy a házasság intézménye mellett érvelni ma az 1 Mózes 2 alapján, amely évezredekkel ezelőtt íródott egy egészen más Sitz im Lebenben [élethelyzetben] és ma már egy teljesen más világban élünk, alapvető hermeneutikai és logikai hiba volna. A szerzőnek mindaddig nem sikerült meggyőzően igazolnia azt, hogy a fenti igehelyek valóban csak az adott korhoz és körülményekhez kötöten voltak érvényesek. Hiába érvel amellest, hogy szerinte attól válik elfogadhatóvá a mai homoszexuális gyakorlat, hogy az egy „kölcönös, egymás megbecsülésére és tiszteletére alapozott szeretetkapcsolatra épül.” Mert, ahogy maga is elismeri, „az ószövetségi jogrend azonban nem nézi a cselekvő állapotát, szándékát, kizárólag a végrehajtott tettet.” Vagyis mivel nem a hozzáállástól függ a homoszexuális testi kapcsolat erkölcsi megítélése (az önmagában is bűn, mert Isten világos teremtési rendjét rúgja fel), ezért nem is várható, hogy a Biblia bárhol is külön foglalkozzon azzal, hogy milyen hozzáállással létesít valaki testi kapcsolatot egy azonos nemű személlyel. Magát a tettet minősíti bűnnek, a hozzáállástól függetlenül. Ezért hiábavaló erőfeszítés amellest érvelni, hogy a Biblia nem tiltja a szerző által képviselt homoszexuális kapcsolatot.

2. „Fajtalanok” kifejezés értelmezése a szerző olvasatában

„Az 1Kor 6,9-ben szereplő görög szó a többes számú arsenokoitai. E kifejezés ismeretlen az ókori szerzőknél; arsenokoitész címszónál az Ógörög–magyar nagyszótár egyetlen előfordulásként az Újszövetségre mutat. A Bibliában is összesen két helyen fordul elő: vizsgált ígénken kívül az 1Tim 1,10-ben:

„És tudjuk azt is, hogy a törvény nem az igaz ellen van, hanem a törvénszegők és az engedetlenek, a hitetlenek és a bűnösök, a szentségtelenek és a szentségtörők, az apa- és anyagyilkosok, az embergyilkosok, a paráznák, a **fajtalanok**, az emberrablók, a hazugok, a hamisan esküvők ellen, és mindaz ellen, ami csak ellenkezik az egészséges tanítással.”

„A Vulgatában ez áll: masculorum concubitor. Ez közelíti meg legjobban az arsenokoitész jelentését. A görög szó ugyanis annyit tesz: *férfival fekvő*. S mivel hímnemű főnévvel van dolgunk, ezért magyarul a korrekt visszaadása ez volna: *férfival fekvő férfi*.”

így van!

A Feinberg görög lexikonban a következő áll: ἀρσενοκοίτης, ου, ó an adult male who practices sexual intercourse with another adult male or a boy *homosexual, sodomite, pederast*

UBS Lexicon: ἀρσενοκοίτης, ου m male sexual pervert

Louwa-Nida lexicon: It is possible that ἀρσενοκοίτης in certain contexts refers to the active male partner in homosexual intercourse in contrast with μαλακός, the passive male partner (88.281).

Liddell-Scott lexicon: ἀρσενο-κοίτης, (κοίτη) *lying with men*, N.T.

Gingrich lexicon: ἀρσενοκοίτης, ου, ó *one who engages in same-sex activity, sodomite, pederast* [1 Cor 6:9](#); [1 Ti 1:10](#).*

„A bibliafordító e páli szövegeknél dilemma elé kerül: vajon szó szerint fordítsa-e a szót, avagy próbálkozzék valamilyen értelmezéssel? Az exegétának ugyanezen kérdésre kell választ adnia: kell-e, vagy egyáltalán: lehet-e betű szerint értelmezni az arsenokoitészt – vagy sem. Több lehetőség nincs. Amennyiben igenlő válasszal kísérletezünk, hamarosan be kell látnunk, hogy a képtelenségek területére tévedtünk. A kifejezés ugyanis **férfival fekvő férfiakról** szó. Tehát nem háló, nem közösülő, nem disznólkodó, hanem egyszerűen fekvő. Érdekes volt szembesülni egy elkeseredett próbálkozással: megesett, hogy valaki a görög koitész szót a latin coitus-ból próbálta levezetni, s így akarta a szexuális tartalmat belecsempészni a szóba. A szó gyöke azonban a görög keimai ige, amely egyértelműen azt jelenti: fekszik, pihen, alszik, esetleg temetetlenül hever vagy egyszerűen: van valahol. Vagyis a szó szerinti jelentésből az az abszurd következtetés adódna, hogy a sátorban egymás mellett alvó két cserkész, avagy a Getszemáni kertben elszenderedő apostolok is ki vannak zárva az üdvösségből.”

De hiszen éppen ez utóbbi következtetése igazolja azt, hogy itt sokkal súlyosabb dologról van szó, mint egyszerű fekvésről, ha ezeket elítéli Isten törvénye! Önmagát cáfolja a cikk írója ezen a ponton.

Valóban igaz az, hogy a görög kifejezés a „fekvés” (*koité*) és nem a közösülés szóból ered:

Gingrich: *κοίτη, ης, ἡ*—1. *bed* [Lk 11:7](#); *marriage bed* [Hb 13:4](#).—2. euphemistically for *sexual intercourse* pl. *sexual excesses* [Ro 13:13](#). *Conception of a child* [9:10](#).* [pg 111]

Azonban a kontextustól függően ez utalhat szexuális értelemben vett, Isten által elítélendő „összefekvésre” is. Pl. a Rm 13:13-ban is ez a szó szerepel és az 1 Kor 6:9, 1 Tim 1:10-hez hasonlóan egészen biztosan itt sem ártatlan, semleges értelemben vett „alvásról” van szó:

Rm 13:13 Mint nappal, ékesen járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban (*κοίταις*) és feslettségekben, nem versengésben és irigységben:

Sőt mi több a Lev 18,22; 20,13 Jézus és Pál korában használt görög fordításában (LXX) is ugyanez a szó szerepel a „hálni” szavaknál és nyilvánvaló, hogy itt sem ártalmatlan, semleges egymás mellett fekvésről van szó, már csak abból is nyilvánvaló, hogy ezt bizonyára nem büntették volna halállal.

„Egyrészt vegyük észre, hogy ... az arsenokoitész szó hímnemben áll, s ennek megfelelően végig férfiak cselekedetét vizsgáltuk. Feltéve, de meg nem engedve, hogy akármelyik kifejezés mégis elvi és általános elutasítása lenne a homoszexualitásnak, fölvetődne ugyanaz a kérdés, mint a Leviticus-részletek tárgyalásánál: mi a helyzet a leszbikusokkal? És válaszunk sem lehet más: koherens morális értékrenden belül nem lehet különbség férfiak és nők homoszexualitása között. Ha egy – biblikus vagy bármilyen – szöveg csupán ezek egyikét látszik kriminalizálni, a másik említése nélkül, akkor óhatatlan a következtetés: a látszat ellenére az elítélt jelenség nem maga a homoszexualitás, hanem annak valamilyen akcidentális, konkrét szituációhoz kötött megnyilvánulása.”

Ez kb. olyan, mintha a a következőket mondanánk. Jézus csak a férfiaknak mondja, hogy ha parázna kívánsággal tekintenek egy idegen asszonyra, már paráználkodtak az ő szívében (Mt 5:28), pedig ez ugyanúgy igaz kell, hogy legyen az asszonyokra/nőkre is. Ám mivel az asszonyokat nem említi meg, ezért bizonyára Jézus valójában nem tekinti paráznaságnak ha egy férfi parázna kívánsággal tekint egy asszonyra. Itt Jézus valami másra gondolhatott: „annak valamilyen akcidentális, konkrét szituációhoz kötött megnyilvánulása”. Ez meglehetősen merész következtetés volna.

Világosan érezhető, hogy a cikk írójának megvannak a maga (post-)modern előfeltevései: a homoszexualitás ma gyakorolt fajtája nem áll ellentétben a Bibliával. A legkritikusabb, azonos neműek szexuális kapcsolatát tiltó bibliai versek elemzésével azt próbálja megmutatni, hogy ezek az Igék nem a mi korunkban gyakorolt homoszexuális kapcsolatokra vonatkoznak, hanem valami másra. Nagyon sok esetben a hallgatás argumentumából érvel, mellyel soha nem lehet végérvényesen igazolni azt, hogy a Biblia nem tiltja a homoszexualitás mai formáját (azonos neműek kölcsönös megbecsülésen alapuló szexuális szeretetkapcsolatát), és azt sem sikerült meggyőzően cáfolnia, hogy a Szentírás elítéli az azonos neműek közti szexuális kapcsolatot.